

10 ερμηνείες που ξεχωρίσαμε στη φετινή θεατρική σεζόν

LIFO lifo.gr/articles/theater_articles/192249/10-ermineies-poy-ksexorisame-sti-fetini-theatriki-sezon

ΛΟΥΙΖΑ ΑΡΚΟΥΜΑΝΕΑ

May 11, 2018

Γιάννος Περλέγκας

Ο αδαής και ο παράφρων

Θεάτρο Πορεία

Αναλαμβάνοντας έναν από τους πιο «στριφνούς» και άχαρους ρόλους του σύγχρονου ρεπερτορίου, τον ρόλο του εγωπαθούς Δόκτορα που περιγράφει με κάθε ανατριχιαστική λεπτομέρεια τη διαδικασία τεμαχισμού ενός ανθρώπινου σώματος στη διάρκεια μιας ιατροδικαστικής εξέτασης, ο Περλέγκας καταφέρνει να τον μετατρέψει σε υπέροχο και ανορθόδοξο κονφερασιέ που ξεκλειδώνει μαγικά το δυσπρόσιτο κείμενο του Μπέρνχαρντ προς τους θεατές, μετατρέποντας τη διαδικασία αυτή σε παιχνίδι συλλογικό, ευφρόσυνο και πολυεπίπεδο.

Ανατέμνοντας την ίδια τη θεατρική πράξη, φέρνει στο φως την ψυχολογία του ηθοποιού που αιωνίως αναζητά να προτάξει μια μέθοδο απέναντι στην τρέλα, να κρύψει την αγωνία του πίσω από ένα φαινομενικά αβίαστο νούμερο ακροβασίας. Ο Περλέγκας περνά τον μπερχαρντικό λόγο από πολλά φίλτρα χιούμορ και φαντασίας, για να τον μοιραστεί μαζί μας στην πιο σπαρταριστή, σπινθηροβόλα εκδοχή του. Σπάνια συναντά κανείς μια

ερμηνεία όπου ο ηθοποιός εκπέμπει και ταυτόχρονα υπηρετεί τόσο αριστοτεχνικά την ανάγκη επικοινωνίας με τον θεατή. Έτσι, μας καθιστά συμμετόχους και μας κάνει να αισθανθούμε ζωτικό κομμάτι της παράστασης.

Χρήστος Μαλάκης

Ο αδαής και ο παράφρων

Θεάτρο Πορεία

Φιγούρα-καρτούν με γουρλωτά μάτια και γκροτέσκο μακιγιάζ-μάσκα, ένα γιγάντιο γιουβαρλάκι με κοντά ποδαράκια που κυλιέται από τον ένα κύβο του σκηνικού στον άλλο, παραδομένος στη λήθη του αλκοόλ και της τύφλας του, ερμηνεύει τον ρόλο του εγωπαθούς Πατέρα, επιδεικνύοντας τόσο πρωτοφανή τελειότητα στη μηχανική εκτέλεση των κινήσεων και των εκφράσεών του, στην «κενότητα» του βλέμματός του, ώστε παρασύρει την τέχνη της υποκριτικής σε ένα άλλο επίπεδο, σκοτεινό: εκεί όπου ο σύγχρονος άνθρωπος, κοιτάζοντας στον καθρέφτη, βλέπει τον εαυτό του σε προχωρημένη αποσύνθεση και δεν ξέρει αν πρέπει να γελάσει ή να πανικοβληθεί.

Γιώργος Μιχαλακόπουλος

Το τίμημα

Θέατρο Ιλίσια

Ο ηλικιωμένος Εβραίος αντικέρ Γκρέγκορι Σόλομον, μια ειρωνική φιγούρα εμπόρου από το παρελθόν, ζωντανεύει στο πρόσωπο του καταξιωμένου ηθοποιού με τρόπο ιδεώδη: άψογο timing, απόλυτη αίσθηση ρυθμού και κειμένου, τεχνική και ευφυΐα συνδυασμένες με μια υποβόσκουσα «τρέλα», ευθυμία και joie de vivre που χαρίζουν μοναδική κωμική ηδονή στον θεατή.

Να ένας ηθοποιός που στα ογδόντα του χρόνια συνεχίζει ακάματος ν' αντιμετωπίζει το επάγγελμά του με τεράστια αίσθηση ευθύνης, χαράς και επινοητικότητας. Μια όαση απόλαυσης για όσο διάστημα βρίσκεται στη σκηνή.

Γιάννης Κότσιφας

Αγριόπαπια

Θέατρο Πορεία

Ο ηθοποιός πλάθει έναν Γιάλμαρ συμπαθή, αφελή και καλοπερασάκια, ένα μεγάλο, άκακο παιδί που θέλει όλο να μασουλάει, να παίζει και να χαζεύει. Το σημαντικό στην προσέγγισή του είναι πως δεν γελοιοποιεί τον ρόλο για να επιτύχει εύκολα κωμικά εφέ, όπως έχουν κάνει πολλοί άλλοι πριν από αυτόν στη μακρά σειρά ανεβασμάτων του έργου: αντιθέτως, τον αγκαλιάζει και τον «ακούει» με προσοχή, του δίνει άπλετο χώρο ν' αναπνεύσει, αναδεικνύει την πλάνη, τον εγκλωβισμό αλλά και τη γελοιότητά του – κι έτσι τον καθιστά ανθρώπινο. Η απρόσμενα προσγειωμένη και «κανονική» αυτή ερμηνεία μάς αποκάλυψε μια άλλη πτυχή ενός ηθοποιού, τον οποίο είχαμε συνηθίσει να απολαμβάνουμε σε πιο ανορθόδοξες παραστάσεις και όχι σε κλασικό ρεπερτόριο.

Άννα Μάσχα

Αγριόπαπια

Θέατρο Πορεία

Υποδειγματική περίπτωση επαγγελματία που αναλαμβάνει έναν «μικρό» ρόλο και τον εκτοξεύει στα ύψη, αντιμετωπίζοντας την αποστολή του με σοβαρότητα, υπευθυνότητα και γνήσια δημιουργική σκέψη.

Η Μάσχα όχι μόνο δίνει υπόσταση στην κυρία Σόερμπι αλλά εντυπωσιάζει με την αυτοκυριαρχία, την απόλυτη εναρμόνιση του σώματος και του λόγου της, στοιχεία που καθηλώνουν την προσοχή του θεατή και καθιστούν την παρουσία της αξιομνημόνευτη.

Μαριάνθη Παντελοπούλου

Τα πικρά δάκρυα της Πέτρα φον Καντ

ΚΘΒΕ

Επίσης υποδειγματική περίπτωση ηθοποιού που αναλαμβάνει έναν βωβό ρόλο και αποδεικνύει ότι το θέατρο μπορεί να ανθήσει «χωρίς λόγια». Το απολαυστικό τρεξιματάκι της, η κωμική προθυμία με την οποία βουτάει στα πατώματα για να ικανοποιήσει κάθε επιθυμία της αφεντικίνας της, τα πικρά δάκρυα που χύνει κρυμμένη στην κουρτίνα, η λατρεία που εκπέμπουν τα μάτια της για την Πέτρα φον Καντ, ο τρόπος που παρακολουθεί σαν πιστό σκυλί κάθε κίνηση του ινδάλματός της, όλες αυτές οι μικρές, αλλά τόσο ουσιαστικές χειρονομίες τυλίγουν την παράσταση σε μια γλυκιά αύρα. Μια «γυναίκα-γραφομηχανή» στα πρότυπα των ντανταϊστών, ένας ασυνήθιστος φύλακας-άγγελος που φέρει κάτι από την πολύτιμη εσάνς του βωβού σινεμά.

Φελίς Τόπη

Ανεμοδαρμένα Ύψη

Με μάσκα εμπνευσμένη από τα γιαπωνέζικα μάνγκα και πλεγμένα «κεφτεδάκια» στα μαλλιά, η νεαρή ηθοποιός Φελίς Τόπη, που μόλις πρόσφατα αποφοίτησε από τη δραματική σχολή, μοιάζει να προσγειώθηκε ανάμεσά μας από άλλη διάσταση.

Αν οι κούκλες μπορούσαν να μιλήσουν, τόσο εύθραυστη θα ήταν η φωνή τους, σκεφτόμαστε. Αν μπορούσαν να κινηθούν, τόσο μεταξένιες θα ήταν οι κινήσεις τους. Δεν μπορείς να μη θαυμάσεις ένα κορίτσι που σε μεταφέρει τόσο αβίαστα σε μια εξωγήινη χώρα.

Νίκος Ψαρράς

Ο φάρος

Θέατρο Αθηνών

Εξαιρετική απόδοση του Ιβάν, μεσήλικα Ιρλανδού loser που κοιμάται στο χαλί, πίνει ποταμούς ούισκι και αναζητά διαρκώς τα γυαλιά του, με τα οποία ούτως ή άλλως δεν μπορεί ποτέ να δει καθαρά τι του συμβαίνει. Ο Ψαρράς παίρνει αυτόν τον ανεργάτιστο αντιήρωα, το αρχετυπικό «χαμένο κορμί», και του χαρίζει καρδιά μάλαμα και φλέβα κωμική.

Ένας αμόρφωτος, αλλά χαριτωμένος τεμπέλης που δεν έχει παλέψει για τίποτα, που έχει αποτύχει στα πάντα, αλλά αξίζει ανενδοίαστα τη συμπάθειά μας ως αιώνιο παιδί που επιδίδεται στο πιο ξεκαρδιστικό «γελοίο» χορευτικό σόλο, στο κλείσιμο της παράστασης.

Λυδία Φωτοπούλου

Γρανάδα

Από μηχανής θέατρο

Μας μιλάει για τ' αστέρια, τα ουράνια σώματα, την Ανδρομέδα, τη σχετικότητα του χρόνου και όλα όσα καθόρισαν τη ζωή μας σε αυτό το σύμπαν, το οποίο ούτε γνωρίζουμε ούτε ελέγχουμε, όσους αιώνες κι αν το προσπαθούμε.

Η Ιωάννα της Λυδίας Φωτοπούλου εμφανίζεται στη Γρανάδα του Γιάννη Καλαβριανού μόνο μέσω βίντεο, σε μια μεγάλη οθόνη στο βάθος της σκηνής: είναι όμως τόσο ακτινοβόλα η παρουσία της, τόσο σαγηνευτική η φωνή της, τόσο υπνωτικές οι κινήσεις των χεριών της, ώστε αυτά τα λίγα λεπτά εικονικής συμμετοχής της ηθοποιού καθίστανται αρκετά για να μας πείσουν ότι μια ερμηνεία μπορεί τελικά να μοιάζει «φτιαγμένη από αστρόσκονη».

Θάνος Παπακωνσταντίνου

Έντα Γκάμπλερ

Μπάγκειον Ξενοδοχείο

Άμα τη εμφανίσει του δίνει το στίγμα του «διαφορετικού». Δυσκολευόμαστε να τον κατατάξουμε αυτόν τον Λέβμποργκ: ορμητικός και απ' αλλού φερμένος, στέκεται φορέας μιας μυστηριώδους ενέργειας που μας παραξενεύει και μας προκαλεί.

Καταραμένος ποιητής, οραματιστής, καταδικασμένος να πεθάνει σε μια εποχή που έχει απολέσει κάθε όραμα, ο έκπτωτος Διόνυσος του Ίψεν βρίσκει στο πρόσωπο του Θάνου Παπακωνσταντίνου μια ενδιαφέρουσα, γκόθικ εκδοχή του, που αφήνει το αποτύπωμα μιας έντονα θεατρικής ψυχοσύνθεσης στο μυαλό του θεατή.